

ZRÍNYI FÖLDJÉN

Sötétedik, a Dráva lenn morajlik,
Sűrű vizére megtört fűzfa hajlik.
Nem fűzfa: vén, sebetmosó vitéz,
kit átalvert a török kelevéz.
Kivont szablyákkal a kukoricás
megújuló szélrohammal csatáz.
Ó, bús berek, ár-törte Drávapart:
itt hajdan valaki nagyot akart!
Ismerte őt a messzi hegygerinc,
Melynek magyar neve százéve nincs,
S most, mint gyertyák közt nagy halott profilja,
a csillagos ég kárpitjára írva —

A táj az ő lelkétől nyughatatlan.
Az egész szörnyű felhő száll: a vadkan.

Jékely Zoltán

VALE

A föld suhan, apró házak remegnek
Kiszakított szívem visszarohan
Keresi fészket intó szép kezednek,
Hogy megpihenjen ott nagy-boldogan

Az oktalan dühödt távolodásban
Minden mi földi immár oly kicsiny,
De felhatalmasul istennő-forma arcod
A pirosuló felhők ormain

Rászegeződik a megtört tekintet,
Mert messzi éggel kell majd vívnia
Koronád fényét meg utána hinted
Delibád-Szeretőm Hungária

Jékely Zoltán

UTOLSÓ SZÓ

Béke veletek barátaim! Szép volt az élet,
sok szomorúságában s örömében nekem is.
Ha lehünytam szemem mindörökre, s véle
szívem is megszűnt dobogni: kék koporsóba
tegyetek engem, mint az ártatlan gyermeket szokás.

Mert gyermek voltam én kedveseim! Rakoncátlan
és szemérmes; lányokkal-fiúkkal s kutyákkal
egyként barátkozó! S ha kik ennek ellen is ellenségim
voltak: fogadják most testvéri jobbam, — kihült testemnek
talán megbocsátnak ők. Míg ti többiek, fiatal lánggal,
mint a gyertyák, majd tisztelegtek előtte.

Berda József